

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. S., ev. č. X
 st. přísl. X
 t. č. pobytem X

zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
 sídlem Václavské náměstí 21, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 26. 5. 2023, č. j. OAM-78/ZA-ZA11-K12-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle

ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval dle § 3 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“), neboť si pro své závěry neopatřil relevantní podkladový materiál. Argumentace žalobce se dotýká důvodů pro udělení humanitárního azylu, přičemž zajištěný podkladový materiál se zabývá výhradně politickou a bezpečnostní situací v Moldavsku, avšak nikoliv ekonomickou situací. Nelze proto vyvrátit námitku žalobce, že prací v domovské státě není objektivně schopen dosáhnout prostředků pro financování životních nákladů rodiny, natož úhrady vzniklé pohledávky.
3. Žalobce dále namítal, že ani doporučení obrátit se na orgán Moldavské republiky k řešení výhrůžek ze strany věřitele není adekvátním doporučením, neboť rodina žalobce již prodělala zkušenost s přístupem tamní policie, na kterou se obrátila v souvislosti s výhružným jednáním zástupců věřitele, kteří rodinu přepadli v nočních hodinách. Žalobce se obává propojení věřitele s policejní složkou, a tudíž nenachází dostatek důvěry v činnost policie, pro kterou by ji požádal o zajištění ochrany a pomoci. Odůvodnění rozhodnutí ani podkladový materiál se pak nevěnují otázce generální inspekce ozbrojených sborů, pro jejíž činnost by bylo možno tvrdit, že i případný exces jedné ze složek policie není důvodem pro konstatování nemožnosti řešení protiprávního jednání cestou policejního orgánu. Není-li tedy zřejmé, zda inspekční orgán v zemi původu žalobce působí, jaká je jeho úloha a faktická činnost, pak není možnost obavy žalobce bagatelizovat. Rovněž není možné odmítnout argumentaci spojenou s neutěšenou ekonomickou situací bez jejího důkladného posouzení.
4. Žalobce závěrem uvedl, že rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné pro nedostatky důvodů a nedostatky odůvodnění (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66).

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. I přes tuto skutečnost však žalovaný podrobně posoudil důvody jeho žádosti. Žalovaný dále uvedl, že neměl důvod se zabývat fungováním generální inspekce, neboť žalobce se se svými tvrzenými potížemi ani neobrátil na policii. Žalovaný se zabýval ekonomickými potížemi v zemi původu. Odůvodnění pak v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady

2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádosti o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
8. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
9. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*

11. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32, nebo usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48).
12. Žalobce v žádosti zejména uvedl, že o politiku se zajímal na regionální úrovni, ale politicky aktivní nikdy nebyl. Jeho tři děti a manželka žijí na území Moldavska. Jeho bydliště ve vesnici Sat Blindesti je pod kontrolou moldavské vlády a v současné době tam žije jeho manželka a tři nezletilé děti. V ČR pobývá nepřetržitě od 30. 9. 2022. Dále uvedl, že ve vlasti si vypůjčil peníze od soukromého věřitele, který nyní požaduje, aby peníze vrátil. Žalobce má obavu, aby mu nějakým způsobem neublížil, neboť mu vyhrožuje. V Moldavsku je špatná ekonomická situace, a tudíž žalobce nemá možnost, jak jinak peníze vydělat a dluh splatit. V pohovoru pak zejména uvedl, že začátkem léta roku 2022 si vypůjčil v bance peníze ve výši 10 000 MLD, a to za účelem pořízení školního vybavení pro děti. Bance měl peníze vrátit za dva měsíce, avšak nebyl schopen tak učinit. Z tohoto důvodu se obrátil na soukromého věřitele, od kterého si půjčil 500 EUR, z toho vrátil bance 4 800 MLD a zbytek utratil za léčbu manželky, která měla žlučové kameny. V současné době dluží bance i s úroky asi 17 000 MLD a soukromému věřiteli asi 750 EUR. Dále uvedl, že dluh bance měl zaplatit do dubna 2023. Pokud nezaplatí, tak přibudou další úroky. Se soukromým věřitelem má jen ústní dohodu. Ke konci srpna věřitel žalobci sdělil, že pokud nezaplatí ihned, tak mu bude účtovat 25 % úrok. Žalobci nezbylo nic jiného, než akceptovat, že věřiteli dlužnou částku i s úroky vrátí. Koncem září 2022 proto znovu odjel do ČR za prací, ale práce tady tolik neměl. Nepodařilo se mu proto z dluhů nic splatit, a to ani bance a ani věřiteli. Žalobce dále uvedl, že na začátku září roku 2022 přijel věřitel s dalšími dvěma muži v noci k nim domů a hledali ho. Žalobce byl v té době v Kišiněvě za prací. Chtěli vejít k nim do domu, ale manželka s tchyní jim v tom zabránila. Došlo k hádce, ale potom odešli. Manželka druhý den věc oznámila na místní policii. Další den policie přijela k nim domů a navrhovala celou věc vyřešit smírem s tím, že dotyční muži byli podnapilí a za své chování se omlouvají. Jeden policista následně manželku ujistil, že se již nic takového nebude opakovat a skutečně se to již nestalo. Žalobci až dne 15. 9. nebo 16. 9. 2022 volal věřitel, přičemž žalobce jej požádal o poseckání splátky dluhu, což neakceptoval. Věřitel žalobci vyhrožoval, že až ho potká, tak mu urazí hlavu. Žalobce následně telefon přerušil a vyměnil si SIM kartu. Dne 17. 9. 2022 se vrátil z Kišiněva domů a dne 29. 9. 2022 odjel do ČR. Žalobce dále uvedl, že věřitel u nich doma až do doby konání pohovoru nebyl. Telefonické výhrůžky policii neoznámil, neví, zda by mu policie byla v jeho situaci byla nápomocna. O mezinárodní

ochranu požádal až dne 23. 1. 2023 z důvodu toho, že mu končil bezvízový styk a domů se vrátit nemůže. Žalobce dále uvedl, že v zemi původu neměl problémy se státní správou, policií, soudy a armádou. Rovněž neměl problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení. V případě návratu do země původu se obává, že věřitel své výhrůžky splní, neboť ve vlasti nemá, jak mu dluh splatit. V ČR by chtěl pracovat, aby mohl splatit dluhy a případně sem přivést i svou rodinu.

13. Krajský soud po individuálním posouzení případu dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť ani netvrdil, že by aktivně uplatňoval politická práva či svobody, a s ohledem na to byl terčem pronásledování. V první právní větě rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, Nejvyšší správní soud k § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že *„toto ustanovení musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod, včetně svobody projevu a práva na informace podle jejího čl. 17.“* Žalobce ve správním řízení ani náznakem netvrdil, že uplatňoval svá politická práva, a za to byl pronásledován. Rovněž neměl žádné potíže se státními orgány v zemi původu, což je zřejmé z jeho výpovědi. Pronásledování z důvodu uplatňování politických práv pak netvrdil ani v žalobě.
14. Dle názoru krajského soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Soud k věci uvádí, že žalobce důvodnost své žádosti o mezinárodní ochranu dovozoval z toho, že mu hrozí nebezpečí od soukromé osoby (věřitele). Aby se však jednalo o relevantní důvod, musí k němu přistoupit též nečinnost státních či jiných orgánů, resp. neschopnost nebo neochota takových orgánů poskytnout adekvátní ochranu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2003 č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 22. prosince 2005 č. j. 6 Azs 479/2004-41 nebo ze dne 31. října 2008 č. j. 5 Azs 50/2008-62). K otázce pronásledování nestátními aktéry a požadavkům účinnosti ochrany v zemi původu tedy již existuje početná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016 - 19, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 – 31 a další). Podle ní tedy musí u soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 14. 6. 2007 č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62). Vyhrožování ze strany soukromých osob pak nelze považovat za pronásledování nebo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se

ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36).

15. Žalobce se však se svými potížemi na policii či jiný státní orgán neobrátil. Žalovaný se přitom dostupností vnitřní ochrany ve svém rozhodnutí zabýval na str. 4 poslední odstavce svého rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že ze *shromážděných podkladů je zřejmé, že se moldavští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv. Zejména po posledních prezidentských a parlamentních volbách v souvislosti s přípravou na podání žádosti země o vstup do EU Moldavsko posílilo právní stát, včetně reformy policie a kroků směřující k reformě soudnictví. Moldavsko např. přijalo komplexní strategii pro zajištění nezávislosti a integrity justičního sektoru na období 2022 – 2025 a odpovídající akční plán. Ústavní a právní rámec soudnictví je tak do značné míry v souladu s evropskými standardy. Veřejný ochránce práv je plně funkční a zákon zaručuje jeho nezávislost na politických tlacích. Veřejný ochránce práv se mimo jiné zabývá podáními v případech porušení lidských práv a dále je k dispozici řada domácích i mezinárodních skupin bez omezení ze strany vlády a státní správy, které vyšetřují případy týkající se lidských práv.*
16. Soud k tomu dále dodává, že moldavští občané se v případě domnělého nezákonného postupu policie mohou obrátit na generální inspektorát policie nebo na veřejného ochránce lidských práv. Soud k věci rovněž uvádí, že v žalobcem popisovaném případě návštěvy věřitele a dalších dvou mužů u nich doma policie nebyla nečinná. Po oznámení incidentu druhý den policie přijela a celá věc byla řešena s navržením smírného řešení a ujištěním, že se již nic takového nebude opakovat. A až do doby konání pohovoru, tj. téměř po uplynutí 5 měsíců od popsání incidentu, se již nic takového nestalo. Ani v žalobě žalobce netvrdil, že by se tento incident s věřitelem opakoval. V posuzovaném případě došlo dle sdělení žalobce k hádce, a nikoliv třeba k zranění manželky či tchýně. Podle názoru soudu tedy policie nezůstala nečinná s tím, že by se odmítla celou situaci zabývat či by nebyla schopna nebo ochotna poskytnout adekvátní ochranu odpovídající intenzitě žalobcem popisovaného incidentu. Soud k věci uvádí, že pouhá nedůvěra ve funkčnost orgánů poskytujících ochranu nepostačuje jako relevantní důvod, pro který by žadatel o mezinárodní ochranu nemusel primárně využít prostředků vnitrostátní ochrany (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 7/2004-37, na který odkazuje i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2024, č.j. 5 Azs 200/2001- 69). Ze shora uvedených důvodů nemůže obstát tvrzení žalobce, že se žalobce nedomáhal ochrany u orgánů země původu před jednáním věřitele nedomáhal, neboť neměl důvěru v jejich činnost. Žalobce se nepokusil své problémy řešit v zemi původu, přičemž nebylo zřejmé, že by státní orgány nebyly schopny a ochotny mu v jeho situaci pomoci (obdobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 229/2020 - 32). V posuzovaném případě tedy nebylo možné potíže s věřitelem považovat za pronásledování.
17. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v jeho případě shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12

nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho ani nenamítal.

18. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. K otázce humanitárního azylu lze odkázat na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
20. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v průběhu řízení nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod k udělení humanitárního azylu. Zabýval se přitom rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Dospěl k závěru, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osob, která je objektivně schopna zajišťovat si životní potřeby. Rovněž při pohovoru uvedl, že je zcela zdrav. Po vyhodnocení skutkových okolností věci tak žalovaný na základě racionálních a srozumitelných úvah dospěl k závěru, že u žalobce nejsou naplněny důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu.
21. Soud pro úplnost s ohledem na námitky žalobce uvádí, že ani zájem o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, ze dne 10. 2. 2006 č. j. 4 Azs 129/2005-54, atp.). Mezinárodní resp. doplňkovou ochranu pak nelze udělit ani s ohledem na ekonomicky či společensky neuspokojivou situaci v zemi původu, nejistotu stran „uplatnění v oboru“, či jiné pobytové důvody (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 20. 10. 2016, 5 Azs 11/2016-49, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29, ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54, ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 Azs 8/2022-40, ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, atp.).
22. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
23. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v

jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

24. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona, ve znění do 30. 6. 2023, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce neměl v zemi původu fakticky žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Nikdy nebyl zadržen, rovněž zcela bez potíží a bez zájmu státních orgánů o jeho osobu vlast opustil. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud tedy nenalezl žádné skutečnosti, na základě, kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Pokud se jedná o problémy s věřitelem, tak zde soud odkazuje na svou argumentaci k § 12 písm. b) zákona o azylu a nevyčerpání dostupné vnitřní ochrany. V takovém případě nelze udělit doplňkovou ochranu. Ke hrozbě vážné újmy při návratu do země původu zdejší soud rovněž dodává, že se současnou bezpečnostní situací v Moldavské republice se Nejvyšší správní soud zabýval již opakovaně, přičemž dospěl k závěru, že Moldavsko je bezpečnou zemí, přičemž tento postoj soud nezměnil ani s ohledem na válku probíhající na Ukrajině (viz např. usnesení NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 Azs 344/2022-21, usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2024, č. j. 7 Azs 79/2022-80, usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 4 Azs 416/2023-45 či ze dne 21. 3. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021-69). Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu s ohledem na vpád vojsk Ruské federace na území Ukrajiny a na situaci v Podněstří se závěrem, že v Moldavsku neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Soud zde odkazuje i na shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu kdy byla kasační stížnost týkající se Moldavské republiky odmítnuta pro nepřijatelnost. Lze tak dovodit, že ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by v Moldavsku probíhal ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce navíc před odchodem ze země původu nepobýval v Podněstří, ale ve vesnici pod kontrolou moldavské vlády.

26. Vycestování žalobce do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je ženatý a má tři děti, přičemž všichni žijí v Moldavsku. Žalobce je dospělou, svéprávnou osobou. § 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. rozpor s mezinárodními závazky, především směřuje na respektování rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a týká se především rodin s nezletilými dětmi. Soud tak dospěl k závěru, že neudělení mezinárodní ochrany žalobci nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
27. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14 b zákona o azylu. Podle § 14 b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odstavce 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle [odstavce 1](#) rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle [§ 2 odst. 1 písm. h\)](#), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyla doplňková ochrana udělena, a tudíž nebyl splněn základní předpoklad pro její udělení žalobci.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů

ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce